

AZRA ITIPITI

Benden Duymuş
Olma da...



BÜŞRA NEBATI

CARPE
DIEM

Azra Çıtıptı Benden Duymuş Olma da...

Yazar: Büşra Nebati
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 213
Yerli Roman-Öykü
Genç Kurgu-Mizah
1. Baskı, İstanbul, Ekim 2014
2. Baskı, İstanbul, Nisan 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-175-7



Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa - Topkapı / İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Sayın okurlarımız,
Bu kitapta Büşra Nebati'den
teenager makamında
nezih öyküler okuyacaksınız.
Kalp, kalp, kalp...

Hey!!
Kim var orada?
Bir hışırtı
duydum!



Adım Azra.
Ama arkadaşlarım bana
kısaca "Deli misin sen
kızım!" derler.



Tanıştığımızıza Memnun Ol!

“Anlatacağımız, dünyanın en etkileyici canlılarının öyküsüdür. Onlar göç etmek için doğdular. Ya göç edecekler ya da ölecekler. Korkunç tehlikelere rağmen ilerliyorlar. Milyonlarca kilometrelik yolculuklara başlıyorlar. Uçuyorlar, koşuyorlar...”

Babamın belgesel merakı sayesinde her akşam ailece oturup belgesel seyrediyoruz.

Bu sırada dizilerini kaçırmakta olan annem söylene söylene her birimizin ağzına dilimlediği portakalları tıklar.

Ablam dünyadan ve belgesellerden kopuk bir şekilde çılgınlar gibi arkadaşlarıyla mesajlaşıyor.

Küçük kardeşim Yusuf ise elinde, bir çizgi film karakteri olan pelüş oyuncak ve ağzında emziğiyle sabah bekler. Tabii ki, çizgi filmi seyredebilmek için.

“Baba çizgi film aş.”



“Olmaz Yusuf”um. Çizgi film bitti. Akşam oldu bak. Hem belgesel başladı.”

“Ya baba çizgi film aş.”

“Yavrum, bırak baban seyretsin belgeselini. Bu da onun çizgi filmi annem.”

Annem bu cümleyi söylerken karşısındaki talihsiz her kimse, onun ağzına saatte yüz seksen kilometre hızla tıkar portakalı. Ve genelde o kişi ben olurum. Baş talihsiz!

Ablam, ailemin onu tanımladığı ismiyle Afra, benden tam beş yaş büyük olmanın avantajlarıyla üniversite dediğimiz o masalsı dünyada yaşıyor.

Evet, ben Azra. Ablam Afra. Ebeveynlerimizin fikir üretmekte ne denli zirvelere oynadığını bu noktada anlayabilmemiz mümkün.

Doğum anımı düşünebiliyorum.

“Tebrikler! Nur topu gibi bir kızınız oldu. Adını ne koyacaksınız?”

“Ne koysak? Ablası Afra. E bu da Azra olsun bari. Amaaan Azra iyidir işte, Azra olsun.”

“Peki, ne giydirelim?” “Amaaaaaan, ne giydirirseniz giydirin.”

“Emzirmeyecek misiniz?”

“Amaaaaaan, siz emziriverin.”

Benim için liseye başlamak, kısa zaman sonra tıpkı ablam gibi bir üniversite öğrencisi olacağım anlamına geliyor.



Kısa zaman dediysem, Allah ömür verdiyse dört yıldan bahsediyorum. Peki ya vermediyse? Allah muhafaza!

Hayatında hiç çok merak ettiğin bir şey oldu mu? Tecrübe etmek, görmek, anlamak veya sahip olmak için merak ettiğin bir şeyler var mı?

İşte benim için delicesine merak ettiğim şey her zaman 'büyümek' oldu.

"Neden beni odadan çıkarıyorsunuz anne?"

"Bazı şeyleri duymak için henüz küçüksün kızım."

"Ben de sizinle sinemaya gelebilir miyim abla?"

"Bu film çocuklara göre değil Azra!"

"Ben de sizinle geç saatlere kadar otursam baba."

"Bu saatte çocuklar ayakta kalmaz evladım!"

"Bir yudum su vereydiniz bari böğrüm yandı anne."

"Çocuklar soğuk su içmez yavrum, al sana hamam suyu."

"Düğünlerde oynuyor musunuz, eğleniyor musunuz baba? Ben de geliverirdim düğüne?"

"Çocuklar düğünlere gitmez seni gidi küçük velet çocuğum!"

"Abla? Bari sen elini uzataydın bana. Okulda yanına gelsem beni bağrına basar mısın abla?"

"Sakin küçük gerzek bir çocuk gibi okulda yanıma gelmeye kalkma Azra! Ben liseli genç bir kızım. Arkadaşlarıma rezil etme beni!"

Bunlar ve benzeri diyaloglar sonrasında genelde kendimi uçurumların kenarında isyan ederken bulurdum.

“Kaç para hulen bu gençlik? Nerede satılır, kaçta satılır? Çocuk olduğum güne lanet olsun!”

Fakat artık merakımı giderme vakti gelmişti. İşte, tam da şimdi liseli genç bir kız olmuştum.

İstediğim filmi seyretmenin, her türlü konuşmaya şahit olmanın, geç saatlere kadar oturmanın, düğün davetiyelerindeki ‘ailesi’ ibaresine dahil olmanın, gençlerin arasında boy göstermenin tam zamanıydı!

Artık hayatım Amerikan filmi tadında hareketlenecekti.

Aradan yalnızca bir yaz geçmişti belki ama liseye başlarken kendimi büyümüş hissediyordum.

Artık genç kızdım. Hayatım da bu yönde çok değişmişti. Giyimim kuşamım, konuşmam, beklentilerim, her şeyim farklılaşmıştı sanki.

Ya da bana mı öyle geliyordu acaba? Neyin tribini yapıyordu bu bünye?

Yağmurda yürüyesim geliyordu arada. Başıma kapüşonu geçirip duvar sanatı yapasım vardı. Bulduğum her buğulu cama kalpler çiziyor, anne ve babama mütemadiyen “Ben artık çocuk değilim!” diye söyleniyordum.

Bana inanmadıklarını gözlerinden okuyabiliyordum.

Ama haklılığımı ispat etmek uğruna her şeyi yapabilirim ve yapacağım!

Babamın bitmek bilmeyen belgesellerini seyrederken kendimi görüyorum âdeta.

Vahşi dünyada bazen bir amazon gibi hissediyorum kendimi.

Destekçilerim Elif, Sümeyye ve Cemile... Onlar bana bu kutlu mücadelede en büyük desteği veren yol arkadaşlarım. Yoldaşlarım, sırdaşlarım!

Harçlığım bitince yardıma koşan, eşarbım bozulunca anında uyarın, fazla iğnesi varsa asla esirgemeyen dostlarım benim!

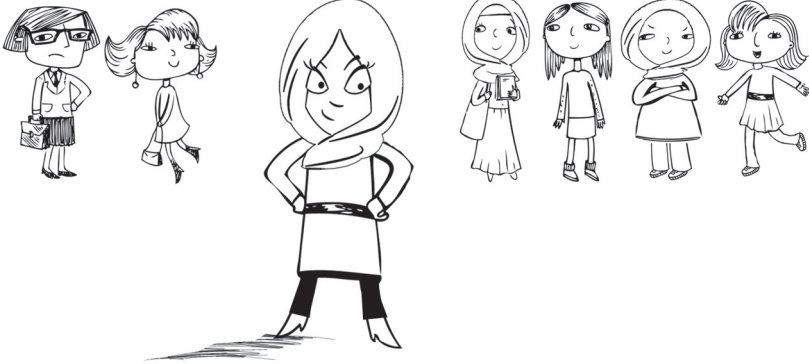
Arkamda bir şey var mı, dışımda bir şey kalmış mı gibi sorulara anında yanıt verebilme özelliğine sahip yegâne varlıklar!

Üstelik hiçbir yerde satılmıyor, hiçbir ürünün yanında eşantıyon olarak verilmiyorlar. Şarjları hiç bitmiyor ve asla bozulmuyorlar.

İşte, böylece seninle tanışmış olduk.

Bu kitapta okuyacakların bir genç kızın gençlik merakının peşinde koşma serüvenidir.

Dünyaya bir daha
gelsem, adam
toplayıp getirdim!



Bunlar da Kankilerim!

Ben de o klasik öğrencilerdenim aslında. Dersler, hocalar, sınavlar, sıkıcı törenler, sözlüler, sabahın köründe uyanmalar hariç okulumu çok seviyorum. Sonuçta orası yoldaşlarımla ortak noktamız.

Tabii bir de şu büyüme meselesi var. Onu herkese kanıtlayabilmem için bulunmam gereken yer lise. Eh, biz de seve seve olmasa da bir şekilde uyum sağlıyoruz.

Dünyanın en büyük felaket tellalıyla yedi yıldır arkadaşlık ediyorum. Kurduğu her cümlede tedaviye ihtiyacı olduğunu düşünsem de onu seviyorum. Cemile abisinin adının Cemil olması sebebiyle aynı kaderi paylaştığım, inanılmaz derecede ürkek, kırılğan ve saf bir kız. Bir de tabii dediğim gibi, o bir felaket tellalı!

“Öyle yani Azra. Canım çok sıkkın. Hemen yarın olsun görüşelim istiyorum. Konuşunca açılırım.”

“Takma kafana artık Cemile lütfen. Bu sadece bir dizi.”

“Söylemesi kolay tabii senin için! Neler oldu... Adam kızın gözünün yaşına bakmadı. Terk etti onu. Allah bilir, o kazandığı paraları gidip nerede yiyecek. Boğazına dizilir inşallah!”

“Bu arada yarın sizin evin önüne gelirim ben. Servis için. Akbilim bitti de.”

“Ayyy! Akbilin bittiyse gel tabii. Aman ha, akbilin yokken otobüste kimseye ‘Benim için de basar mısınız?’ falan deme!”

“Neden ki? Arada yapıyorum ben onu.”

“Delirdin mi Azra! Seni akbile, sevgiye, ilgiye muhtaç sanır o adam!”

“Hangi adam?”

“Senin akbilsiz halinden faydalanıp böbreklerini çalacak olan adam!”

“Ya şey ıı Cemile ben tünele girdim de, çek... tel... sen... iy... gec...”

Başka çarem kalmaz genel olarak. Evet, akbilim bitti. Ama dolduramıyorum çünkü harçlığımın neredeyse tamamını Sümeyye’ye vermek zorunda kaldım.

Sümeyye’yle birlikteliğimiz beş yıldır sürüyor. Cemile ve ben ondan çok korkuyorduk. Kendisi hôt dedi mi âlemi susturan, yan bakışıyla bütün okulu sınıflarına dağıtan, halk kahramanı tadında bir şey. Tabii ki bizi korkutan da onun bu sert halleriydi. Fakat zaman içinde, hayatta edinilebilecek en iyi arkadaşlardan biri olduğunu anladık. Başına aldığı belaları saymazsak tabii.

“Azra ben bir şey yaptım.”

“Ne?”

“Sonunda cinayet mi işledin Sümeyye? Allahım bakışlarından anlıyorum evet öyle! Kimi ha, kimi?”

“Hangi garibanın canını aldın canı!”

“Cemile çek şu ellerini kızın boynundan. Kantinde indirim varmış.”

“Aa, gerçekten gitti.”

“Gider o. Evet, ne yaptın sen?”

“12-B’deki çocuklar kavga ediyordu. Dayanamadım aralarına girdim.”

“Dayanamadım derken?”

“Ya çok güzel gözüküyordu dışardan. Böyle nasıl desem canım çaktı. Ben de daldım, kurtlarımı döktüm.”

“Bizim eve gidip mezdeke açaydık Sümeyye?”

“Ama ben kurtlarımı böyle döküyorum. Neyse işte, tabii ben kim haklı, kim haksız bilmiyordum. Çocuklardan birinin gözlüğünü kırdım. Meğer o mağdurmuş. Özür dilemem lazım, gözlük almaya karar verdim ama param yetmiyor.”

İşte, harçlığım da böyle veda etti cüzdanıma. Yine de Sümeyye’nin bu çılgın hallerinin işimize yaradığı zamanlar da oluyor.

Bir gün okul çıkışında Cemile’yle durağa yürürken, büfeden kendimize içecek almak istedik.

İçeride kavga eden iki adam vardı. Haliyle fena halde tırtık.

Memleket manyak kaynıyordu. Akşama ana haber bültenlerinde olmak istemiyorduk.

“Okul çıkışı içecek alıp evlerine dönmek isteyen iki genç kızın başına gelmeyen kalmadı sayın seyirciler! Girdikleri büfede silahların konuşması üzerine paniğe kapılıp kendilerini dışarı attılar. Bu sırada büfenin önünden geçmekte olan kapkaççının saldırısına maruz kaldılar ve kendilerini kurtarmak isterken bir trenin çarpması sonucu kilometrelerce sürüklendiler! Sürüklenerek Bulgaristan sınırına varan genç kızlar, üzerlerinden bir tır, iki otobüs ve bir de bisikletli çocuğun geçmesi sonucu ağır yaralandılar. Çevreden toplanan vatandaşların müdahalesi sonucunda iyice cılkı çıkan genç kızlar kaldırıldıkları hastanede hata üzerine yeni doğan bölümüne sevk edilip kuvöze kondular. Şimdi minikler kuvözde yaşam mücadelesi veriyor. Tüm Türkiye minikler için el ele!”

Aman Allah korusun! Ya körle yatıp şaşkı kalktım ya da üzüm üzümüne baka baka karardı. Belki de ikisi birden.

Neyse, büfeden çıkmaya kalmadan kendimizi kavganın ortasında bulduk. Aslında Cemile adamların arasına girip “Yapmayın, dünya malı için değer mi abiler?” demeseydi olay mahallinden usulca sıvışabilirdik.

İşte şimdi birbirini boğazlayan iki adamın arasındaydık.

Aynı anda arkamdan Sümeyye’nin sesini duydum. İçeri girdi ve tek hamlede Cemile’yi kavgadan çekip çıkardı. Adamlar şaşkın ifadeleriyle Sümeyye’nin nazik(!) kelimelerle dolu cümlelerine maruz kaldılar.

Sizin aranızda akli başında bir insan evladı yok mu diye düşünmüş olabilirsin. Haklısın. Ben de yıllarca o kişinin gelmesini bekledim. Ve işte, beklenen kız bu yıl geldi.

“Gençler sessizlik! Sınıfınızın yeni üyesi Elif. Tanışın bakalım.”

Müdür bu bildiriği yayınladıktan sonra sınıfı terk etti. Elif ise mahcup ifadesiyle ortada öylece kalakalmıştı.

Bembeyaz bir yüz, pembe yanaklar, yerden kalkmayan gözler, sıkışmış omuzlar ve önde kavuşmuş birbirini ovuşturan eller...

Bu kısa ve tek taraflı tanışmanın üstünden iki gün geçmişti. Elif'in o iki gün zarfındaki varlığından haberdar dahi değildik. Öğle yemeği için yemekhaneye indik. Yemeklerimizi almış, kendimize oturacak bir yer arıyorduk.

Dünyanın en kaba saba, en duyarsız, en kibirli ve en acayip insanlarından biri olma unvanını gururla üstünde taşıyan Canan boş bulduğumuz masaya oturamayacağımızı, çünkü kendisinin son on beş dakikadır buraya oturmayı düşündüğünü söyledi.

Duvara çarpmıştan beter olmuştuk. O da ne demektir? Düşünce gücüyle yer tutuyor olabilir miydi? Büyücü müydü, medyum mu? Belki de bir cadıydı. Evet evet! Kesin cadıydı!

Yemeğini tabldota doldururken bir taraftan da gözlerini kısarak uzaktan yer tutuyordu.